

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

10 august 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Boico Victor, Diaconu Iurie,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Matusenco Ion cu inculpatul Șevcenco Veaceslav și de către avocatul Sorochin Iuri în numele părții vătămate Savin Ion, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 06 noiembrie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2021, în cauza penală în privința lui,

Șevcenco Veaceslav XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 30.09.2019 - 06.11.2020;

Instanța de apel: 18.01.2021 – 21.12.2021;

Instanța de recurs: 16.05.2022 – 10.08.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 06 noiembrie 2020, Șevcenco Veaceslav a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal și condamnat pentru fapta săvârșită la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei numite lui Șevcenco Veaceslav a fost suspendată condiționat pe un termen probă de 2 (doi) ani și nu va fi executată dacă în termenul de probă fixat condamnatul Șevcenco Veaceslav nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și respectarea condițiilor termenului de probă, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Conform art. 90 alin. (6) lit. a) Cod penal, Șevcenco Veaceslav a fost obligat ca pe perioada termenului de probă fixat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată în procesul penal de către Savin Ion și s-a încasată de la Șevcenco Veaceslav în folosul lui Savin Ion, suma de 62 000 (șaizeci și două mii) lei cu caracter de prejudiciu material cauzat prin infracțiune, 15 000 (cincisprezece mii) lei cu caracter de prejudiciu moral, și suma de – 20 000 (douăzeci mii) lei cu caracter de cheltuieli pentru asistență juridică, iar în total suma de 97 000 (nouăzeci și șapte mii) lei.

În rest, acțiunea civilă înaintată în procesul penal de către Savin Ion cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor de judecată, a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

În scopul asigurării executării sentinței în latura civilă a fost menținut sechestrul asupra bunurilor mobile și imobile ce aparțin lui Șevcenco Veaceslav Sergiu în limita valorii admise de 97 000 (nouăzeci și șapte mii) lei, până la executarea acestei hotărâri.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, la data de XXXXX, în jurul orelor 20⁰⁰ min., Șevcenco Veaceslav, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și admițând în mod conștient survenirea acestora, în timp ce se afla în adiacentul parcului „Dendrarium”, situat pe str. XXXXX, mun. Chișinău și profitând de faptul că automobilul de model „Skoda Yeti” cu n/î XXXXX, ce aparține lui Savin Ion, era încuiat și se afla fără supraveghere, prin intermediul unui dispozitiv electronic special adaptat în acest sens, l-a descuiat și a pătruns în interiorul acestuia, de unde, din portbagajul acestuia, pe ascuns a sustras un rucsac din piele la preț de 3000 lei, în care se afla un laptop de model „Apple Macbook Pro”, la preț de 30 000 lei, o pereche de căști de model „Boze” la preț de 6000 lei, un mouse la preț de 2000 lei, un încărcător pentru laptop la preț de 1000 lei, bani în sumă de 20 000 lei, și acte ale companiei „Kreyon Media” SRL, apoi a încuiat automobilul și cu bunurile sustrase a plecat într-o direcție necunoscută, cauzând părții vătămate Savin Ion un prejudiciu material în proporții considerabile, în sumă totală de 62 000 lei.

Astfel, acțiunile lui Șevcenco Veaceslav au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către:

- *avocatul Sorochin Iuri în numele părții vătămate Savin Ion*, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei și a stabili pedeapsa în formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și în partea acordării prejudiciului moral, cheltuieli de asistentă juridică și alte cheltuieli de judecată prin admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de către Savin Ion în cererea de chemare în judecată și în cererea suplimentară cu privire la încasarea serviciilor juridice și cheltuielilor de judecată;

- *avocatul Matușenco Ion în numele inculpatului Șevcenco Veaceslav*, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Șevcenco Veaceslav să fie achitat.

3.1. În motivarea cererii de apel avocatul Sorochin Iuri în numele părții vătămate Savin Ion a invocat că:

- unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că prejudiciul trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire;

- relevante sunt date care au fost păstrate în laptop Apple și anume fotografiile părții vătămate și tatălui decedat, cu care partea civilă avea fotografii împreună, în urma acestor acțiuni criminale pârâtul a furat laptopul cu fotografiile care nu au putut fi recuperate, mai mult, aceste fotografii este tot ce a mai rămas din amintirile reclamantului, iar în urma acestei situații ultimul suferă și în continuare, referitor la imaginile video care erau stocate în laptop acestea la fel conțineau secvențe care nu

mai pot fi recuperate și tot sunt un factor psihologic asupra reclamantului, care ținea foarte mult la ceea ce avea;

- partea vătămată este de meserie fotograf, care operează cu laptopul și stochează foto și video pe laptop, în urma acestui furt, partea vătămată a avut de suferit și prin explicare către clienți cum el a pierdut informație (foto/video), prin acest fapt pe piața autohtonă a devenit iresponsabil pentru clienți permanenți cât și viitori, or, acest lucru se dovedește și prin înscrisurile prezentate la prezenta acțiune, unde ultimul figurează în calitate de conducător/administrator a companiei „KREYON,, care se bucură de o reputatei impecabilă atât pe piața autohtonă cât și internațională, livrând diferite produse și servicii;

- urmează a fi evaluată influența schimbării micro-mediului social al părții civile în cazul schimbării circumstanțelor sociale, ce duce la afectare negativă nivelului psihologic cât și de dezvoltare proprietății intelectuale a părții vătămate. Un alt criteriu evaluabil este atașamentul părții vătămate față de fotografiile/video a tatălui decedat, disponibilitatea acestor fotografii/video asigură dezvoltarea pe domeniul cognitiv-educativ corecte și a sănătății intelectuale a părții vătămate. Reieșind din situația dată, acesta s-a stagnat emoțional în coraport cu activitatea desfășurată unde are un câștig și dividende remarcabile, iar din circumstanțele date reclamantul este stresat și a pierdut din anvergura sa, prin aportul și promptitudinea ideilor care servea drept succes pentru continuitatea venitului și menținerea companiei conduse la cel mai înalt nivel. În această situație constată cu ușurință că factorii psihologici în urma acestui incident, nu permit reclamantului elasticitatea în acțiunile sale de mai apoi, or, anume aceasta situație a făcut stagnarea și inhibarea rezultatelor propuse iar acestea din urmă reflectau succesul spre care tindea și tinde reclamantul;

- afecțiunea reprezintă un element esențial al relației părinte-copil și are un rol decisiv în dezvoltarea psihică a oricărui copil (pentru părinți și la 60 de ani suntem copii), care este necesar pentru dezvoltarea/susținerea în timpurile grele. Despre acest fapt vorbește însăși conduita reclamantului prin nivelul scăzut al capacității sale de a opera cu întreprinderea ce o conduce la cel mai înalt nivel, or, situația dată i-a creat și i creează în continuare un disconfort psihologic, determinat de anumite gânduri din trecut cât și prezent, ura, frica, teama că i se pot întâmpla situații de acest gen permanent, iar ca rezultat acestea vor duce la stoparea ambițiilor sale în coraport cu activitate desfășurată.

- raportând circumstanțelor prezentei spețe, cu trimitere la practica CEDO enunțată, consideră suma de 100 000 lei pentru repararea prejudiciului moral cauzat reclamantului în urma furtului cauzat prin infracțiune, aceasta constituie o satisfacție echitabilă suferințelor psihice suportate de către acesta, or, însăși înscrisurile prezentate a veniturilor și a dividendelor obținute în urma activității sale presupune că acesta la capacitățile și abilitățile confirmă venitul ratat, poate în esență acesta să fie mai mare decât ceea ce solicită reclamantul (partea vătămată) la moment;

- consideră că instanța de judecată nu a aplicat corespunzător prevederile art. 90 al. (6) lit. e) Cod de procedură penală, or, în acest context repararea prejudiciului pentru partea vătămată este primordială, sumele solicitate de către partea vătămată sunt considerabile.

3.2. În motivarea cererii de apel avocatul Matușenco Ion în numele inculpatului Șevcenco Veaceslav a invocat că:

- instanța de judecată a fost dusă în eroare cu referire la circumstanțele de fapt a cauzei penale, iar probele administrate și puse în sarcina sentinței de condamnare nu probează intenția infracțională de sustragere, iar tot aspectul condamnării s-a axat pe concluzii subiective;

- prin audierea învinuitului în cadrul ședinței de judecată apar dubii neclarificate atât de către organul de urmărire penală cât și de instanța de judecată, care a neglijat norma art. 8 alin. (3) Cod procedură penală, normă impusă și nici sub o formă de interpretare;

- abordarea propusă și statuată la soluția de condamnare constituie în sine un aspect subiectiv, pe de altă parte, prima instanță nu a argumentat strict prin care circumstanțe de fapt a respins solicitarea apărării ca probele să fie declarate inadmisibile;

- prin cercetarea judecătorească s-a constatat că, conform materialelor dosarului f.d. 1, cauza penală privindu-l pe Șevenco Veaceslav a fost pornită la data de 12 iunie 2019 orele 1000, cauzei penale fiind atribuit numărul de ordine XXXXX. Ulterior la f.d. 32 este anexată ordonanța de ridicare din data de 10 iunie 2020, prin care s-a dispus ridicarea de la partea vătămată un dispozitiv de memorie cu careva imprimări video și foto;

- reieșind din actul procesual descris s-a efectuat acțiunea procesuală în temeiul le 2019030954;

- la f.d. 33 este procesul-verbal de ridicare, act procesual întocmit în data de 10 iunie 2019, orele 04:30 finalizat la orele 04:40. Actul procesual descris a fost efectuat în temeiul procesului penal și nici de cum în temeiul cauzei penale;

- la data de 10 iunie 2019 s-a emis un act procesual în temeiul unei cauze penale inexistente, iar alt act procesual în temeiul unui proces penal, iar pe de altă parte, acțiunea procesuală de ridicare s-a efectuat nu în ordinea stabilită de legislația în vigoare fiind efectuată în timp de noapte;

- susține că, probele descrise sunt nepertinente deoarece au fost obținute cu încălcarea ordinii stabilite de Codul de procedură penală;

- menționează că, procesul-verbal de examinare din 10 iulie 2019 cu participarea martorului acuzării Paniș Eugeniu (f.d.35) este inadmisibil, deoarece tot a fost obținut cu încălcarea ordinii stabilite, deoarece la examinarea corpului delict a fost prezent martorul care făcea explicații cu referire la imaginile examinate. Prin ce este relevantă norma art. 118 alin. (7) Cod procedură penală și dacă revede acțiunea procesuală efectuată nu determină numirea a careva expertize sau alte constatări;

- acuzarea nu a prezentat examinarea mijlocului de transport sau un alt act procedural ce ar determina cu certitudine, că în interiorul unității de transport sunt instalate careva dispozitive de înregistrare și stocare a informațiilor;

- nu este clar calitatea martorului, care face recunoașterea este expert sau acțiune procesuală de recunoaștere după fotografie, sau alte acțiuni;

- la acțiunea procesuală de examinare nu se constată locul de unde a fost luat acel dispozitiv a fost sigilat sau nu, iar martorul nominalizat nu a fost avertizat de răspundere penală ce poartă conform art. 312 Cod penal;

- încălcările descrise duc nemijlocit la nulitatea acestor acte procesuale, în drept, își întemeiază prezentele obiecții pe prevederile art. 94 Cod procedură penală. Anume pentru aceste motive indicate supra apărarea a solicitat instanței de fond declararea ca fiind obținute cu încălcarea ordinii de drept și ca fiind impertinente probele: Ordonanța

de ridicare din 10 iunie 2019; Procesul verbal de ridicare din 10 iunie 2019; Procesul verbal de examinare din 10 iulie 2019; Ordonanța de recunoaștere în calitate de mijloc material de probă cât și excluderea acestor probe la adoptarea soluției în cauza penală de acuzarea lui Șevcenco Veaceslav;

- prima instanță nu a dat apreciere acestor circumstanțe și în poziția sa de condamnare a făcut trimitere la aceste probe, materiale, fapt ce constituie în sine o abordare eronată, deoarece incontestabil s-a probat faptul că probele descrise sunt nule de fapt și de drept și nu pot fi admisibile în motivarea soluției de condamnare;

- la vizualizarea imaginilor și secvențelor propuse s-a constatat cert, că fișierele acestor imagini și secvențe au fost create nu la data emiterii actului procesual, dar la altă dată. Nici data reflectată în imagini nu corespunde circumstanțelor de fapt ale cauzei penale;

- apărarea a făcut obiecții la probele descrise însă, prima instanță nu s-a referit. Nici organului de urmărire penală nici instanței de judecată nu a fost prezentat originalul purtătorului de informație, iar probele administrate au constatat, că cu secvențele descrise au fost efectuate manipulări;

- a apărut întrebarea: Dar unde dispozitivul cel cu care a deschis automobilul? Nici aspectul descris prin acțiunile procesuale de percheziții nu au fost constatate și instanța nu a dat o apreciere acestui fapt;

- nu este clar de ce cu încălcarea prevederilor legale și anume organul de urmărire penală/procurorul nu și-a efectuat atribuțiile sale prevăzute de prevederile art. 19 al. (3) și art. 55 al. (3) Cod Procedură Penală și anume, acumularea și administrarea mijloacelor de probă ce-l învinovățesc-dezvinovățesc pe inculpatul Șevcenco Veaceslav, pentru a fi posibil de apreciat corect calificarea adusă ultimului în baza tuturor mijloacelor de probă acumulate în baza cărora ar fi posibil de elucidat toate circumstanțele importante, la caz, prima instanță nu le-a dat importanță și nu le-a elucidat pe deplin deși potrivit prevederilor legale a fost nu numai în drept dar și obligată să o facă;

- invocă imparțialitatea organului de urmărire penală cât și toleranța instanței de fond care a neglijat în totalitate cumulul probelor administrate și prin urmare nu este absolut clar de ce prima instanță la soluția adoptată a admis probele administrate cu încălcări vădite;

- din sentința de condamnare fapta opozabilă condamnării lui Șevcenco Veaceslav este bazată pe probe compromise procesual și nefiind supuse unei verificări, neavând o confirmare justificativă vizând proveniența sa;

- tot procesul a fost cu ignorarea prevederilor legale, în consecință a fost încălcat și art. 6 §3 1 din Convenția Europeană, astfel cu privire la jurisprudența CEDO, remarcă (Hotărârile Komasiński vs Austria, 19.12.1989); (Lucii versus Elveția din 15.06.1992), în care Curtea a reiterat că „acuzatului trebuie să-i fie acordată ocazia adecvată și suficientă ca să poată contesta o mărturie care-l incriminează și să pună întrebări autorului acesteia în momentul depoziției sau mai târziu”;

- în speță, modul în care mijloacele de probă au fost obținute s-a desfășurat prin procedee probatorii contrare Codului de procedură penală și jurisprudenței CEDO, astfel, procesul penal în privința inculpatului Șevcenco Veaceslav în ansamblul său, în sensul art. 6 al Convenției nu a fost echitabil.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2021, au fost respinse apelurile, ca nefondate și menținută fără modificări sentința.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a statuat că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității, coroborării și just a adoptat o sentință de condamnare în privința inculpatului Șevcenco Veaceslav în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal. Și că prima instanță a argumentat deplin poziția adoptată, cât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, atât și din punct de vedere a prevederilor legale.

În continuare instanța de apel a menționat că, nu pot fi reținute argumentele avocatului Ion Matusenco, invocate în apel precum că, probele administrate la materialele cauzei și anume: ordonanța de ridicare din 10.06.2019, procesul-verbal de ridicare din 10.06.2019, procesul-verbal de examinare din 10.07.2019 și ordonanța de recunoaștere în calitate de mijloc material de probă, au fost întocmite cu încălcarea procedurii, invocând că la momentul emiterii acestor acte nu era pornit dosar penal, or, potrivit art. 1 alin. (1) Cod de procedură penală, procesul penal se consideră început din momentul sesizării sau autosesizării organului competent despre pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, iar sesizarea cet. Savin Ion despre săvârșirea infracțiunii a fost depusă la 10.06.2020, ora 03:30 min., fiind astfel început procesul penal pe faptul sustragerii bunurilor din automobilul său, iar potrivit art. 279 alin. (1) Cod de procedură penală, sânt pasibile de realizare doar după pornirea urmăririi penale acțiunile de urmărire penală pentru efectuarea cărora este necesară autorizarea judecătorului de instrucție, precum și măsurile procesuale de constrângere.

Instanța de apel a reținut că, în speță, însă, ridicarea imaginilor video de la victima infracțiunii nu necesită autorizarea judecătorului de instrucție, or, acesta a predate benevol organului de urmărire penală înregistrările video, după depunerea sesizării. Astfel, părții vătămate Savin Ion nu i-au fost violate drepturile și libertățile constituționale, iar celorlalți participanți la proces nu le-au fost îngădite drepturile garantate și aceasta nu a influențat, și nici nu a putut influența autenticitatea informației obținute, prin urmare aceste acte nu au fost dobândite cu încălcarea procedurii care ar duce la inadmisibilitatea acestor probe.

Instanța de apel a respins și argumentele avocatului Matusenco Ion prin care ultimul invocă, că la momentul comiterii infracțiunii inculpatul Șevcenco Veaceslav era la domiciliul său de pe str. XXXXX, argument ce-l probează cu informația convorbirilor telefonice efectuate de pe telefoanele mobile cu cartelele SIM XXXXX și XXXXX, care aparțin inculpatului, or, potrivit acestei informații se constată că, telefonul mobil cu numărul XXXXX, înregistrat în rețeaua „Moldcell”, la data de 09.06.2019, în perioada orelor 18:55:18 s-a aflat în celula cu denumirea „VLUPU4G2” str. XXXXX, iar ulterior, la orele 20:23:49 se afla în celula (IULIA4G1) str. XXXXX, astfel, această probă confirmă locul aproximativ de aflare a telefoanelor mobile în care sunt introduse cartelele SIM cu numerele respective dar nicidecum nu demonstrează că, inculpatul Șevcenco Veaceslav se afla la domiciliul său.

Potrivit declarațiilor părții vătămate Savin Ion, anume inculpatul Șevcenco Veaceslav i-a sustras din automobil geanta în care se aflau bani și alte bunuri materiale, or, partea vătămată plasând înregistrarea video a camerei de bord pe rețelele de socializare, cu scopul de a o identifica, a fost contactat de mai multe persoane care au confirmat că, acesta este anume Șevcenco Veaceslav.

A reținut instanța de apel că, partea apărării critică sentința instanței de fond, invocând că, procesul verbal de examinare din 10 iulie 2019 cu participarea martorului

acuzării Paniș Eugeniu (f.d.35), este inadmisibil pe motiv că a fost obținut cu încălcarea procedurii, argument ce nu poate fi reținut, or, instanța de judecată nici nu a reținut această probă și nici declarațiile martorului Paniș Eugeniu audiat la faza urmăririi penale nu au reținute în demonstrarea vinovăției inculpatului Șevcenco Veaceslav.

Alegațiile apelantului precum că, fapta opozabilă condamnării lui Șevcenco Veaceslav este bazată pe probe compromise procesual și nefiind supuse unei verificări, ba mai mult, neavând o confirmare justificativă vizând proveniența sa, instanța de apel le-a considerate neîntemeiate, or, în cadrul cercetării judecătorești au fost prezentate și cercetate: declarațiile inculpatului Șevcenco Veaceslav, declarațiile părții vătămate Savin Ion (f.d.129-130 Vol. I), procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din data de 10.06.2019 (f.d. 6, Vol. I), ordonanța și procesul verbal de ridicare din 10 iunie 2019, în cadrul cărei acțiuni, de la Savin Ion a fost ridicat un dispozitiv de memorie cu imagini foto și video (f.d. 32, 33, 34); procesul-verbal de examinare, obiectul procedurii fiind dispozitivul de memorie ridicat de la Savin Ion prin ordonanța și procesul verbal de ridicare din 10 iunie 2019, (f.d. 35-36, Vol. I); ordonanța de recunoaștere și anexare a în calitate de mijloc material de probă la cauza penală a imaginilor video din 09.06.2019, ridicate la data de 10.06.2019 de la cet. Savin Ion, stocate pe un suport electronic de memorie de culoare albă cu inscripția „DataTravelerG4” (f.d.37, vol.I); informația convorbirilor telefonice efectuate de pe telefoanele mobile cu cartelele SIM XXXXX și XXXXX (f.d. 42-54), ridicate de la SA „Moldcell” și SA „Orange” în baza încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 19 iulie 2019 (f.d. 40-41, Vol. I). Fiind examinată informația respectivă (procesul-verbal de examinare din 21 august 2019) s-a stabilit că telefonul mobil cu numărul XXXXX, înregistrat în rețeaua „Moldcell”, la data de 09.06.2019, în perioada orelor 18:55:18 s-a aflat în celula cu denumirea „VLUPU4G2” str. Vasile Lupu 18, iar ulterior, la orele 20:23:49 se afla în celula (IULIA4G1) str. Alba Iulia 23A, iar de pe telefonul mobil cu numărul XXXXX nu s-au efectuat apeluri (f.d. 55, Vol. I), care nu au fost contestate de către partea apărării sau de către inculpatul Șevcenco Veaceslav, în ordinea stabilită de lege.

Instanța de apel a reținut că, solicitările apărării în numele inculpatului Șevcenco Veaceslav, fără a fi susținute prin careva probe suplimentare, nu echivalează cu achitarea acestuia de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc vinovăția ultimului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

La fel, instanța de apel a reținut că, pe parcursul judecării cauzei penale nu s-au constatat circumstanțe, care ar putea provoca dubii în veridicitatea declarațiilor părții vătămate, deoarece în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești Savin Ion a dat aceleași declarații, din care motiv nu a reținut ca plauzibile argumentele invocate de avocatul Matusenco Ion, or, acestea sunt doar o metodă de a evita răspunderea penală.

Cu referire la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a considerat că, la determinarea tipului și măsurii de pedeapsă, prima instanță a ținut cont de prevederile art.75-77 Cod penal, adică, de pericolul social al crimei comise de Șevcenco Veaceslav, de gravitatea infracțiunii comise, care se califică ca infracțiune mai puțin gravă și că, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, iar careva circumstanțe agravante nu au fost reținute.

Instanța de apel a specificat că, la aplicarea pedepsei a reținut că, prima instanță a ținut cont că, scopul aplicării pedepselor penale este de protejare a societății de infractori și de infracțiunile comise de ei, de apărare a societății împotriva celor mai grave fapte antisociale și prevenirea lor, de persoana inculpatului care a comis pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, dar care nu a recunoscut vinovăția, unde corect, legal și întemeiat a aplicat în privința inculpatului o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis fiind suspendată executării pedepsei pe un termen de probațiune de 2 (doi) ani, pedeapsă pe care o consideră echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

Instanța de apel a respins alegațiile avocatului Sorochin Iuri, în interesele părții vătămate Savin Ion, cu privire la procedura aplicării art. 90 Cod de procedură penală, or, prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 20 februarie 2020, s-a dispus aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile ce aparțin părții civilmente responsabile Șevcenco Veaceslav în limita valorii acțiunii de 172 000 lei, până la rămânerea definitivă a sentinței, care la fel garantează executarea obligațiilor pecuniare impuse inculpatului Șevcenco Veaceslav. Și a menționat că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că, infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia, iar această măsură constă în esență – în dispoziția luată de instanța de judecată prin însăși hotărârea de condamnare, de a o suspenda pe o anumită durată și în anumite condiții.

Totodată, instanța de apel a respins și alegațiile expuse în apelul declarat în interesele părții vătămate Savin Ion privind aplicarea în privința inculpatului Șevcenco Veaceslav a prevederilor art. 90 alin. (6), lit. h) Cod penal și anume monitorizarea electronică pe o perioadă de 12 luni, deoarece la stabilirea măsurii și mărimii pedepsei în privința inculpatului, în vederea corectării, reeducării, precum și ca măsură de pedeapsă, instanța de apel ținând cont în deplină măsură de motivul și gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării, astfel, a considerat că, prima instanță aplicându-i o pedeapsă legală, întemeiată și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, fiind suspendată pedeapsa pe un termen de probațiune pe un termen de 2 ani și fiindu-i impusă interdicția de a nu-și schimba domiciliul fără consimțământul organului competent.

La caz, instanța de apel a considerat întemeiată soluția primei instanțe cu privire la admiterea parțială a acțiunii civile depuse de partea vătămată Savin Ion prin care s-a dispus a fi încasate prejudiciului material în sumă de 62 000 lei, care constă din suma de bani și costul bunurilor sustrase din automobil, cheltuieli pentru asistența juridică de 20 000 lei și, respectiv, suma de 15 000 lei cu caracter de prejudiciu moral, care este unul echitabil în coraport cu fapta comisă, or, prejudicial moral în sumă de 100 000 lei, este exagerat, iar cheltuielile pentru xerox în sumă de 20 lei, procurarea unui stick USB la preț de 69 lei, cât și cheltuieli pentru combustibil în sumă de 802,63 lei legal au fost respinse, pe motiv că acestea nu au fost probate și justificate.

În acest sens, instanța de apel a reținut că, la aprecierea cuantumului prejudiciului moral prima instanță a ținut cont de, caracterul și gravitatea suferințelor fizice cauzate persoanei vătămate, gradul vinovăției autorului prejudiciului și

personalitatea inculpatului, iar apelul părții vătămate în partea încasării prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei, urmează a fi respins, ca nefondat.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

- *avocatul Matusenco Ion cu inculpatul Șevcenco Veaceslav*, prin care invocând ca temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10, 12) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei, cu dispunerea achitării lui Șevcenco Veaceslav sau încetarea procesului penal în baza actului de amnistie;

- *avocatul Sorochin Iuri în numele părții vătămate Savin Ion*, prin care invocând ca temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, casarea sentinței în partea pedepsei și a-i stabili inculpatului pedeapsa în formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Casarea sentinței în partea acordării prejudiciului moral, cheltuieli de asistență juridică și alte cheltuieli de judecată prin admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de către Savin Ion prin avocatul Sorochin Iuri cu privire la încasarea serviciilor juridice și cheltuielilor de judecată.

5.1. În susținerea recursului ordinar declarat, avocatul Matusenco Ion cu inculpatul invocă că:

- atât prima instanță cât și instanța de apel trebuia să-și motiveze în conținutul hotărârii de condamnare soluția privind condamnarea lui Șevcenco Veaceslav în baza art. 186 alin. (2), lit. c) și d) Cod penal;

- atât în prima instanță cât și în instanța de apel a invocat că, instanța de judecată a fost dusă în eroare cu referire la circumstanțele de fapt a cauzei penale, iar probele administrate și puse în sarcina sentinței de condamnare nu probează intenția infracțională de sustragere, iar tot aspectul condamnării s-a axat pe concluzii subiective;

- prin cercetarea judecătorească efectuată cert s-a constatat că, conform materialelor cauzei penale(f.d.1), cauza penală de care este acuzat Șevcenco Veaceslav a fost pornită în data de 12 iunie 2019 orele 10⁰⁰, cauzei penale fiind atribuit numărul de ordine XXXXX;

- la fila dosarului nr. 33 constată procesul verbal de ridicare, act procesual întocmit în data de 10 iunie 2019, orele 04³⁰ finalizat la orele 04⁴⁰. Actul procesual descris a fost efectuat în temeiul procesului penal și nici de cum în temeiul cauzei penale;

- acțiunea procesuală de ridicare s-a efectuat nu în ordinea stabilită de legislația în vigoare fiind efectuată în timp de noapte. Probele descrise sunt ne pertinente deoarece au fost obținute cu încălcarea ordinii stabilite de Codul de procedură penală;

- procesul verbal de examinare din 10 iulie 2019 cu participarea martorului acuzării Paniș Eugeniu (f.d.35), este inadmisibilă deoarece tot a fost obținută cu încălcarea ordinii stabilite, deoarece la examinarea corpului delict a fost prezent martorul care făcea explicații cu referire la imaginile examinate;

- acuzarea nu a prezentat examinarea mijlocului de transport sau un alt act procedural ce ar determina cu certitudine că în interiorul unității de transport sunt instalate careva dispozitive de înregistrare și stocare a informațiilor;

- nu este clar calitatea martorului care face recunoașterea este expert sau acțiune procesuală de recunoaștere după fotografie, sau alte acțiuni. La acțiunea procesuală de examinare nu se constată locul de unde a fost luat acel dispozitiv a fost sigilat sau nu,

martorul descris nu a fost avertizat de răspundere penală ce poartă conform art. 312 Cod penal;

- la unele argumentele invocate în apel, nu s-a dat un răspuns argumentat, fiind expus prin fraze de ordin general, iar altele motive au fost ignorate în totalitate nefiind redate în textul deciziei.

5.2. În susținerea recursului ordinar avocatul Sorochin Iuri în numele părții vătămate a indicat repetat aceleași temeuri de fapt expuse în cererea de apel.

6. Referință asupra recursurilor declarate a fost depusă de către avocatul Matusenco Ion în numele inculpatului Șevcenco Veaceslav, prin care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursului ordinar declarat de către partea vătămată Savin Ion.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. În speță se constată, că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursuri ordinare în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

7.1. Referitor la recursul ordinar declarat de către avocatul Matusenco Ion cu inculpatul Șevcenco Veaceslav

Colegiul penal atestă că, autorul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, precum și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

Referitor la temeiul de recurs indicat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că „instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței”, Colegiul penal constată că nu este incident în speță, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante, invocate în apelul declarat în numele inculpatului Șevcenco Veaceslav, întemeindu-și soluția în baza probelor cercetate de prima instanță,

verificate și apreciate corect și de instanța de apel prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, descrise și analizate în decizia sa, iar decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția de menținere a sentinței primei instanțe, în partea recunoașterii vinovăției lui Șevcenco Veaceslav de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Mai mult, din conținutul recursului ordinar declarat, reiese că recurentul face o proprie apreciere a probelor în temeiul cărora instanța de apel și-a întemeiat soluția, argumentându-și astfel propria versiune privind circumstanțele cauzei, iar instanța de recurs ordinar la acest capitol invocă că nu poate fi acceptată, or contravine constatările instanței de apel în prezenta speță, întemeiate just pe cumulul de probe descris și apreciat de instanța de apel în decizia sa.

Colegiul penal conchide că deși recurentul solicită achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal și invocă că instanța a acordat prioritate probelor acuzării, acesta nu a adus nici un argument relevant în susținerea acestor solicitări și argumente, iar analizând partea descriptivă a deciziei instanței apel (reflectată la pct. 4.1 a prezentei decizii) se atestă că instanța de apel s-a expus detaliat asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, just a analizat probele și le-a dat apreciere cuvenită, respectând prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a analizat elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal incriminate inculpatului. Astfel, instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate.

În continuare, Colegiul reține că recurentul critică decizia contestată în latura stabilirii pedepsei, insistând asupra achitării inculpatului Șevcenco Veaceslav sau încetarea procesului penal în baza actului de amnistie, menționând că instanțele de fond la stabilirea pedepsei nu au ținut cont de prevederile legale, de circumstanțele cauzei și au individualizat greșit pedeapsa, stabilindu-i o pedeapsă prea aspră inculpatului.

Subsecvent, instanța de recurs susține că, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, și să fie în strictă conformitate cu dispozițiile Părții speciale a Codului penal, ținându-se cont de limitele fixate în sancțiunea infracțiunii incriminate.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal statuează că, instanța de apel corect a menținut sentința primei instanțe prin care inculpatului Șevcenco Veaceslav i-a fost aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, iar potrivit prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani, conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal atestă că temeiul pentru recurs prevăzut de pct. 12 alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la fel nu este incident în cauza penală dată, or, deși a fost invocat de recurent, acesta nu a adus niciun argument în susținerea acestuia.

Colegiul penal atestă că, o astfel de eroare în speța dată nu a fost stabilită, deoarece instanța de apel a constatat corect prin prisma probelor administrate că acțiunile inculpatului Șevcenco Veaceslav întrunesc elementele componente de infracțiune prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal.

În concluzie, Colegiul penal menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile legale, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea inculpatului și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

7.2. Referitor la recursul ordinar declarat de către avocatul Sorochin Iuri în numele părții vătămate Savin Ion.

Avocatul Sorochin Iuri critică hotărârile emise la caz prin prisma prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal atestă că, în esență, partea apărării critică decizia contestată în latura stabilirii pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, menționând că instanțele de fond la stabilirea pedepsei nu au ținut cont de prevederile legale, de circumstanțele cauzei și au individualizat greșit pedeapsa, stabilindu-i inculpatului Șevcenco Veaceslav o pedeapsă inequitabilă în coraport cu fapta comisă.

Opozant celor invocate de recurent instanța de recurs ordinar atestă că, instanța de apel a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția adoptată în prezenta speță.

Colegiul menționează că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente întemeiate asupra pedepsei aplicate inculpatului Șevcenco Veaceslav.

Colegiul penal respinge alegațiile avocatului Sorochin Iuri, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind justificat că inculpatului Șevcenco Veaceslav i-a fost aplicată o pedeapsă echitabilă în raport cu faptele comise.

Cu referire la criticele invocate de partea apărării, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal lărgit statuează că, instanțele de fond corect i-au aplicat inculpatului o pedeapsă non privativă de libertate conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul apărătorului precum că, pedeapsa stabilită acestuia este prea blândă, din considerentul că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune care face parte din categoria celor mai puțin grave și de comportamentul acestuia după și în timpul examinării cauzei, precum și lipsa circumstanțelor agravante.

De asemenea se menționează faptul că, instanțele de fond s-au expus motivat și detaliat asupra faptului aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei lui Șevcenco Veaceslav pe o perioadă de probațiune de 2 ani, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește și nu se va expune repetat asupra acesteia.

În concluzie, Colegiul penal menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal inculpatului, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

Colegiul penal respinge și alegațiile apărării referitoare la admiterea integrală a acțiunii civile, deoarece suma solicitată este exagerată în raport cu circumstanțele cauzei, gravitatea suferințelor cauzate persoanei vătămate și personalitatea inculpatului.

Cât privește argumentele avocatului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare survenite în cauza penală, Colegiul penal menționează că potrivit art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală „*Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare.*” Deci, din reglementarea dată rezultă că obligarea condamnatului de a recupera cheltuielile judiciare este o prerogativă a instanței de judecată, iar odată ce sumele solicitate nu au fost probate și justificate, acestea pot fi respinse de către instanța de judecată.

La caz, se atestă că instanța de apel corect a ajuns la concluzia că este întemeiată soluția primei instanțe privind admiterea parțială a acțiunii civile înaintate în procesul penal prin care s-a încasat de la Șevcenco Vitalie în folosul lui Savin Ion suma de 62 000 lei – prejudiciu material, suma de 15 000 lei – prejudiciu material și suma de 20 000 lei – cheltuieli pentru asistență juridică, în rest, acțiunea civilă cu privire la repararea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, fiind respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de apel s-a expus argumentat și corect asupra motivelor relevante și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs acceptă și însușește aceste argumente, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Așadar, Colegiul penal statuează că, temeiurile invocate de către avocatul Matusenco Ion prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12 Cod de procedură penală și temeiurile invocate de către avocatul Sorochin Iuri prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu s-au confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Matusenco Ion cu inculpatul Șevcenco Veaceslav și de către avocatul Sorochin Iuri în numele părții vătămate Savin Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Șevcenco Veaceslav XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 august 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Boico Victor

Diaconu Iurie